

Miklya Zsolt

Dalok a tótok könyvéből

Tutajon

Méla tót fenyőtutajon, rönkökre írva,
csillámlik lassú folyamon a hullámfirka,
vadregény, ácsolt fenyvesek füzetből tépve,
idegen vagyok köztetek, idegen mérve,
vegyétek, ezt a szép karéjt levágom nektek,
állom a sodrást és az éjt, nem hajtok kedvet,
ha borulok is, mint a fák, egyenes törzsszel,
sivító fűrészharsonák, közöttük dől el,
tetőléc, deszka, szelemen, tartógerenda,
peremet tartó szélemen lógó legenda,
kenderből sodort friss kötél, fekete hajszál,
verőér, lélegzőgyökér, északprovanszál,
vagy idegen csak, köztetek, idegen, húron,
fűrészporlétem, pöfeteg, közétek fúvom,
ki viszi, ki nem, ki beszél, ki hallgat többet,
kinek szájában csendesül dallá a többlet.

Vigyen...

Vigyen a víz, az óceán felé tartó lassú folyam.
Vigyen a szél, a szenvedély, mi táncos lábbal elrohan.
Vigyen a villám, hegy mögül viharkabátban érkező.
Vigyen az árnyék, elsuhan, fület borzol a dombtető.
Vigyen a vágy, a félelem, hogy egyszer végtelenbe térsz.
Vigyen a nincs, a kellene, az elég már, jó lenne még.
Vigyen a harmat és a dér, párafelhő, hullámcsikó.
Vigyen a hang, mi visszatér, s veled marad, mint néma szó.

Messze

Jöttek északról, hallgatag, hegyekből jöttek,
sok széllel bélelt árnyalak, messzeszülöttek,
és lett belőlük ittlakó parlagholdműves,
kertje és nyelve biztató, jámbor ragrímes,
kaptak nagy telket, kis adót fizettek érte,
lenni indult el mind a tót, élni megérte,
és bokrosodtak mindenütt bodzacsaládfák,
felhőt kergetett énekük, záporod várták,
négy szál derék fiuk elment a háborúba,
a lövészárók nem kiút, lőnek halomra,
egy nem lőtt vissza, nincs miért, nem ér a bosszú,
egyetlen mondat, amit írsz, végtelen hosszú,
elmúlhatatlan kapcsolat szinapsziséval
hordod el volt kabátodat, szemben az árral,
messzeszülött vagy, jól tudod, közelnek vélted,
míg firkáidat úsztatod, hajtasz csak térdet.

Erre

Hagyj békén most, ne szólj,
 nincs miről beszélni.
 Hallgasd, a szél valahol
 a lombok súlyát méri.
 Figyeld, a neszekből is
 lehet tájékozódni.
 Errefelé az ember
 úgy szeret hallgatózni.
 Hallgasd, a lombok súlyát
 még a szélcsend is méri.
 Most nyugtalan vagyok és
 nem szeretnék beszélni.
 Csak benn, a belső nyelven,
 hol nem felejtettem még,
 mit ér erre az ember,
 ha gyötri idegenség.
 Csitt, nem szeretnék most,
 még nincs miről beszélni.
 Nem is fogok ezentúl,
 csak szűnt szavakkal élni.
 Amit a fogak közt szűr
 és köp ki itt az ember,
 az más, az nem beszéd,
 azt hallgatom, de nem kell.
 Hagyj békén, rám ne szólj,
 most nincs miről beszélni.
 Hallgasd, a szél bitor-
 lón lombok súlyát kéri.
 Figyeld, a neszekből is
 lehet tájékozódni.
 Errefelé az ember
 úgy szeret hallgatózni.